

НОВА
БЪЛГАРСКА ПЧЕЛА.
ВѢСТНИКЪ

ВѢСТНИКЪ

ПОУЧИТЕЛЕНЪ, ЗАНИМАТЕЛЕНЪ И ШЕГОВИТЪ.

„Иди, виждь пчелата, колко работи и какъ скромно“. СОЛОМОНЪ.

Излиза два пъти в месеца, на 1-й и 15-й. Годишната ѝ цена в Княжеството е 5 лева, а външно половиня наполеонъ. Безъ предплати вѣстникъ нѣма, само може да се предплати въ два на близо срока. Обявления и други се приематъ съ 25 стот. за реда. Промѣнението на адреса става съ полов. левъ. Абонатитѣ се адресиратъ на право до Редакцията въ Варна. За нѣполучаване вѣстника съобщава се незабавно.

Съдържание: 1) Съобщение. 2) Слъдѣва „ЦУ—И или Философъ“. 3) Слъдѣва „Нови Стоки ва Нова година“. 4) Слъдѣва „Афоризми ва възпитанието“. 5) Слъдѣва „Прощение до Бога“. 6) Слъдѣва „За жената и женянието“. 7) Анегдоти, Остроумии и смѣшни. 8) Испроводено ва обиярване. 9) Слъдѣва „Гледачката“. 10) Бълъжѣки.

I. СЪОБЩЕНИЕ.

Когато вече бѣше подъ печать 3-й брой отъ вѣстника «Извѣстия» нѣмъ получихми слѣдующето съобщение:

Минист: В. Д. и Испов.

До Господина

Телегр. Почт: Станция

С. И. ДОБРОПЛОДНЫЙ

въ г. Варна

Въ Мѣсто.

N-0 253

12-й Февруарий, 1887.

Имамъ честь да Ви съобща, Почитаемый Господине, че Главното Управление на пощите и Телеграфитѣ благоволи и разрѣши съ Приказъ N-о 11 отъ 10-й того, да се прѣнася даромъ по Почтата въ прѣдѣлитѣ на Сѣверна и Южна България издаваемый се отъ Васъ поучителенъ вѣстникъ „Нова Българска Пчела.“

(ПЕЧАТЪТЪ).

НАЧАЛНИКЪ НА СТАНЦИЯТА К. ДРЪНОВСКИЙ."

Като благодаримъ и публично съ признателностъ на Почитаемото Главно Управление на почитѣ и телеграфитѣ за благоволенieto Му и подкрѣплението вѣстника ни, ний ще се старайми по възможности, за да може той да принесе пожелаемия плодъ на милото ни Отечество България.

Отъ Редакцията.

Варна, 14 Февруария 1887 г.

II. ЦУ — и или философъ.

(Началото отъ 3-я брой).

По тойзи начинъ мнозина, които се прѣдставихъ за нѣколко дни прѣдъ Царя, показавъ се, или че сж много накукушени и своесумници или глупави и фанатици.

Милостивий Владѣтелю! рече на Царя горѣпохваленний министъръ, ний напраздно чаками да доде на краката ни единъ истински ЦУ—И. Който е наистина такъвъ зи, той не мисли за себе си високо, нито се има за друго по-голъмо нѣщо отъ челоуѣка Истинската мудростъ се показва въ добритѣ и общеполезнитѣ дѣла, а не въ сладкорѣчието и многохвалението. Добриятъ челоуѣкъ, като прави доброто, не мисли, че прави друго нѣщо, освенъ своята длъжностъ. Той нито може да помисли, че трѣба едно нѣщо другояче да го направи, освенъ както познава, че е най добръ, стига само да може да го стори, както единъ, който знае добръ Аритметическитѣ правила, когато рѣши нѣкоя мжчна и сплетена задача, съвѣствъ не се гордѣе и хвали, че е направилъ една смѣтка тъй, както тя трѣба да излезе по природата и свойствата си. Всяка добродѣтель е основана на своята си истина, както и правилата на Геометрията и Аритметиката. Богъ не може да иска нищо противъ истината и правдата, защото той е самата вѣчна истинска правда. Отъ това виждате, Ваше Величество, да ли ще иска единъ благоразуменъ челоуѣкъ, да се хвали съ своитѣ длъжности, както кокошката, като снесе яйце. Таквози нѣщо е свойствено само на малкитѣ души, които, едно малко добро като сторятъ, чудятъ се, какъ сж могли да го направятъ! Заради това менѣ ми се вѣроятно вижда, че ний такъвъ зи философъ никоги не ще дочеками да ни доде на крака и да се яви прѣдъ насъ. — Ти, старий мой приятелю, рече Царьтъ на министра си, съ твойтѣ си думи ме докарвашъ въ отчаяние! Азъ трѣба да намѣрж такъвъ единъ челоуѣкъ, и ако той не ще доде при мене, азъ ще идж при него! Азъ ще търсж единъ такъвъ зи по цѣлото наше царство.

Чингъ—Уангъ остави кърмилото на управлението едному отъ

своитѣ братя, а че съдруженъ отъ своя драгъ Чеу-Конга и отъ други двама вѣрни приятели, безъ никакви церемонии подъ прѣсторени имена прѣдприе пѣтешествието си. Прѣминѣ прѣзъ широки провинции и влѣзе въ много жилища на народа, между когото не можа да намѣри нѣщо извъредно или чрѣзвичайно. Достигна до самитѣ Китайски стѣни, които за стотина години отъ много милиона хора се съзидахъ и въздигнахъ. Тамъ съгледа една стрѣмна и каменна гора, на която на върха, казахъ му околнитѣ жители, че живѣе единъ страшенъ ЦУ—И отъ много години насамъ и че не пуца никого да идъ при него. Царьтъ се възрадва и съ голѣмъ трудъ и мажъ покатри се до горѣ съ своитѣ дворяни, А щомъ ги съгледа онъ зи чуденъ ЦУ—И, напува ги съ хиляди псувни, хуления и анатеми, дѣто не го оставятъ спокоенъ и на таквози мѣсто, което е отнелъ отъ дивитѣ звѣрове. Моли му се Царьтъ съ умили рѣчи, да се утеши и му расправи съ какво намѣрение тѣ идатъ при него. — Ако е ЦУ—И, каза имъ той, онъ зи, който мрази всичкитѣ чловѣци и имъ жлага всеобща погибель, тий да не търсятъ другиго, защото той е самъ си отъ тѣхъ, и за да имъ докаже това и дѣломъ, рѣче имъ, като гледаше на тѣхъ съ кървави очи: И Вий сте таквизи, каквито сж и другитѣ чловѣци, заради това махнатъ се отъ очитѣ ми! Виждате ли тѣ зи четри намазани съ отрова стрѣли? Ако рѣчете само една крачка да додете къмъ мене, ще прободѣ съ тѣхъ сърдцето Ви! И ако можнатъ чрѣзъ Васъ четирмата, да истрѣбѣ всичкия чловѣчески родъ, не щѣхъ да Ви оставѣ да се помръдните отъ мѣстото си! Туй като чухъ тѣ, отъ страхъ не знаяхъ, какъ се тракаляхъ на доло, а той подирѣ имъ псуваше и ужасно ги клянѣше. — О окаянный чловѣкъ въ свѣта, рѣче Царьтъ съ съжаление и въздишание, като слѣзали доло! Тойзи, вижда се, че е прѣтърпѣлъ отъ чловѣцитѣ много злини, като ги толкозъ много мрази! Никогъ не би помислилъ азъ, че се намѣрва такъвъ зи бѣденъ чловѣкъ въ Държавата ми, и не може му помогнѣ никой, като не пуца никого при себе си!

Въ единъ голѣмъ градъ чу Царьтъ, че много се говори за единъ ученъ мандаринъ. За то отиде при него и наистина останѣ въ удивление за високата му наука и прѣкрасното му нравоучение, кротостъ и сладкорѣчие. Зарадва се и помисли, че е намѣрилъ онова, което търси. Но подирѣ малко чу и се извѣсти, че тойзи Мандаринъ (или учитель) билъ богатъ и живѣялъ въ изобилне и че ималъ нѣкои бѣдни сродници, но отъ голѣмото си сръброблюбие не е никогъ нито на одного помогналъ! И тойзи не е такъвъ зи, рѣче Царьтъ, какъвъ то азъ жлагахъ да намѣрѣхъ когато той само за себъ си живѣе. И тръгна, за да се завърне въ царствующия си градъ. Сега единиятъ отъ двамата дворяни, за да распрѣсне царскитѣ невесели мисли, за дѣто не можа да успѣе въ прѣдприятието си,

направи слѣдующия разговоръ: Ваше Величество! не дѣйте се чуди, че хората сж таквизи, каквито природно трѣба да бѣдѣтъ. Всичкитѣ хора сж отъ люлката до гроба себелюбци и желатели за своята полза. Всякъ обича себе си, нежели другия. Хората сж доста добри, когато сж покорни и послушни на установенитѣ граждански закони, ако ли нѣкой на тѣхъ стои противенъ, той самъ себе си подлага на законно наказание. Нациятъ достоинѣйшии министъръ прѣди малко описа характера на добродѣтелния чедовѣкъ, но опитѣтъ ни увѣрва, че твърдѣ рѣдко се намѣрва такъвъ чедовѣкъ, а пжкъ една лъщевичка пролѣтъ не прави. Нека прочее мислимъ и за другитѣ, че сж таквизи, каквито сме и ний, и нека бѣдемъ задоволни отъ свѣта. — За това имашъ право, отговори добросъсрдечниятъ Монархъ, че ний трѣба да сме задоволни съ хората и до колкото можемъ да се старайми да ги направимъ по-добри и по-счастливи; но менѣ ми е твърдѣ жално, дѣто азъ всѣкоги имахъ едно добро мнѣние за чедовѣкъ. Цу—И или философъ; а пжкъ сега, когато пожелахъ, да го познамъ отъ близо, не можъ да намѣрж такъвъ зи! — Милостивий Владѣтелю! рѣче тогавъ пжкъ Чеу-Конгъ: онова, което каза моятъ другаръ въобще за хората, че всичкитѣ сж себелюбиви и желажѣтъ своята полза, азъ това не го отричамъ, но въ сжщото своелюбие и користолубие стои всичката разлика. Неразумнитѣ любжтъ себе си неразумно. Най лошавиятъ злодѣецъ нѣма намѣрение, за да направисамъ на себе си зло и врѣда, но нѣкое добро и полза, само че се излѣгва и събърква въ срдѣството на избиранieto! Малкитѣ и слабитѣ сърдца лакомжтъ се само за напояща и привременна полза; а пжкъ красивитѣ души гледатъ надалечъ, клонжтъ къмъ вѣчностъ и оцѣняватъ сжщата полза. Но, че имало малко добри хора по свѣта, както каза моятъ другаръ, това не можъ да одобряж; защото азъ мислж, че всякъ добъръ и разуменъ чедовѣкъ, той си е въ своя кръжъ *сжщии истински Цу—И* или философъ, мж билъ той и простъ селянинъ. А таквизи има много; но да ли сж тѣ криви, че не можѣтъ да се покажѣтъ, освѣнитъ въ обширностѣта на своитѣ дѣйствиа? Тѣ сж подобни на опѣзи трѣви и бурени, които ний тѣпчимъ съ краката си и на които, ако би ний знаили да употребимъ силата и дѣйствието, би правили съ тѣхъ чудеса, както нѣкои баби съ трѣвица най пакостнитѣ и бѣдственни прици исцѣряватъ и унищожаватъ. Що би били най славнитѣ по свѣта Герои, благодѣтелнитѣ Владѣтели, Законодавцитѣ и Просвѣтителитѣ, ако бѣхж прѣкарали живота си въ малки села, гори и долини, като прости селяни и пастири, и ако не бѣхж тѣхнитѣ рождения и разни обстоятелства ги довели и поставили на голѣмото Позорище въ свѣта? За то, благоразумний нашъ Владѣтелю, отхвърлѣте отъ себе си всичкитѣ неприятни мисли и не сѣкайте, че има малко *сжщии философи* по земята. Тебе *Благата Промисль* *Небесна* те е избрала и опрѣдѣлила, за да бѣдешъ *най голѣмий философъ*. Нека се наричатъ другитѣ *Велики*. Ти бжи и на-

ричай се *Праведенъ*. Нека се нарича другий съ каквато титла ще, но ти бжди чловѣчески избавителъ, спасителъ и благодѣтелъ. Кой други' може да бжде *най-славенъ Философъ* на свѣта, освѣтъ онъ зи, комуто Богъ е далъ власть и сила да прави и основава повече училища, да просвѣтѣва на много народъ очитъ на ума, да истрѣбва насилието, беззаконието и всяка неправда, да уведе добъръ порядкъ между хората, да основе и утвърди на добри закони тѣхното управление? Това сжщото твое желанне, което те е принудило, да си оставишь прѣстола и славата за нѣколко време и подъ друго име да търсишь мудръ и добродѣтеленъ философъ, увѣрява ни доволно, че въ твоята душа царува мудростъ и добрина. Благополученъ е онъ зи народъ, който има такъвъ зи Царь, любитель на мудростта и добродѣтелта: — Благополученъ е Царьтъ, извика *Чингъ-Уангъ*, който има около себе си таквизи свѣтници и служители. Тий сж неговитъ очи, съ които той надалечъ гледа, и негови рѣцѣ, съ които той дѣйствува.

(Слѣдва)

III. Нови стоки за Нова година.

(Началото отъ 1-я брой)

За онѣзи училищни Настоятели по първоначалнитъ училища, които немислятъ да улесняватъ и насърчаватъ учителитъ съ редовното плащанье мѣсечната имъ заплата, ами ги мъчатъ съ тойзи и слѣдующий мѣсець, ужъ че ще имъ платятъ, а че и подиръ Три и четири мѣсеца ги бавятъ, пакъ по селата и подиръ година! и не зематъ никаква грижа за това; Ний имамъ увеличителни тюлюмбенти (монокли), съ които може всякъ чувствителенъ Българинъ твърдѣ добръ и чисто да види небрежливостта имъ отъ главата до петитъ.

За пиялицитъ имамъ пълни и неисчерпаеми бѣчвки съ разни пиятиета отъ най прочутитъ фабрики.

Още имамъ: дълбоки калпацы за плитки глави.

„ „ Прави бастуни за криви и хромъ хора.

„ „ Бѣли рѣкавици за черни рѣцѣ.

„ „ Гладки рѣкавици за твърди и съ брадавици рѣцѣ.

„ „ Солъ за блуткави рѣчи отъ всякакъвъ видъ.

„ „ Ситна солъ за най-грубитъ думи.

„ „ Хамалийки противъ стрелитъ на ласкателството.

Още имамъ нѣколко кутийки пълни съ философски рѣчи: много добъръ цѣрь противъ будалалѣжа, слабоумието, кривоумието, суетата и противъ много други душевни болести.

Имами и нова мода фитилджици (муммакази), съ които може да се усъкне безобразнето отъ всякакъв родъ.

Най сетѣ имами мъртвешки санджци, въ които и най надудитѣ и най накукушиненитѣ могатъ най рахатъ да лежатъ и проч. и проч.

IV-о Афоризми за възпитанието.

а) За дѣтинския сънь (началото отъ 3-я брой).

Но и най тихото люлянье дѣтето при приспиванieto му не е полезно нито за дѣтето, нито пакъ толкозъ мило забавление за люлячката. Дѣтето ще си заспи и безъ това, като му доде сънь, а като го нѣма, тогива струвами двѣ злини, една, че приспива ми дѣтето на сила, а второ, че го кара ми да спи съ люляньето.

А люляньето дѣтето е вредително за това, защото го замайва, защото му докарва повече кръвь въ главата, гдѣто я има отъ прирлата доволно, а че опива дѣтето, вреди го твърдѣ много въ душевното развитие, а че още му докарва болки и болести въ главата и мозъка: докарва му банимакъ (несвѣсть), а че блване; докарва му въ главата вода и съ нея го убива. Пакъ силното люлянье, дѣто се дѣтето друса и удри, още повече е вредително, и е за чюдяне доста, дѣто онъ зи неговъ мегъкъ мозъкъ, може да противостои и до толкозъ и дѣ не се пѣлъ растърси и разбърка! Непрѣмѣнно това нѣщо на много дѣца е докарвало смъртъ.

Пакъ още е вредително люляньето и за това, че не се прѣдава на уменъ и миренъ челоуѣкъ, ами ти се навлезатъ тукъ и луди и немирни дѣца, а че и тѣ люлятъ люлката и много пакти я прѣбърнатъ и истърсватъ или осакатяватъ заспалото дѣте.

Всякъ на сила докарванъ сънь, било мж съ съсътъ да е начинъ, е вредителенъ и убийственъ и за възрастни хора, а колко повече за малкитѣ и грѣхън още дѣчица. Тойзи съ сила докарванъ сънь не е одморяване, ами уморяване и то докарва на тойзи прѣсиленъ сънь почти всякогъ дѣтето да хърка, да въздъхша и да се стрѣска. Дѣцата подиръ такъвъ зи сънь сък, намаани, намусени, половинъ глупави, не имъ се ѣде, уригватъ се, затѣгатъ се (ставатъ канусъ), очитѣ имъ упадатъ, мжно дххжтъ, като извиатъ, посиняватъ отъ силната онкзи дебѣла и черна кръвь въ тѣхъ, която обиватъ съ това присялено приспиванье, много се потѣжтъ, щото всичко това ги толкозъ направя слаби, щото отъ най малката причина се разбогнатъ. Пакъ, ако се случи да прѣкарать това безъ поврѣда, то пакъ си ставатъ тупи и глупави прѣзъ всичкия си животъ.

Пакъ още по лошъ обичай и за дѣцата вредителенъ е, дѣто гужатъ малкитѣ дѣца въ бревата при стари хора, за да спѣжтъ съ тѣхъ за-

едно; и то не споредъ натискването и смачкването, което толкоз' често се случаваше, ами споредъ онжзи джха и воня, и когато сж и най-здрави тѣзи, които спяхтъ съ него, пжкѣ още по лоше е, ако сж болничави. Отъ тойзи лошъ въздухъ, когото е принудено дѣтето да джхж, непрѣмѣнно ще отслабне, ще пожълтѣе и отпадне, макаръ да е и най-здраво. А най-луда и най-гнусна измислица е, която само единъ глупакъ може да потвърждава, че ужъ старитѣ хора, като спѣли при малкитѣ дѣца, можали да се подмладѣжтъ, което още доказватъ съ онѣзи най-луди и най-безсвѣстни доказателства, че онжзи сила, която я изгубвали малкитѣ дѣца, тя прѣминувала на тѣзи дъртаци. Таквози нѣщо би било най-лудъ редъ и законъ на живота, когато би могли назадъ пакъ да се повършави и вървимъ.

А то спанье на дѣцата съ други, били тѣ възрастни или пакъ дѣца, опасно е и споредъ това, че можтъ да налѣтѣжтъ на прилѣпчиви болести и за жалостъ да се омърсѣжтъ и тѣ и осакатѣжтъ още, едвамъ шо сж дошли на свѣта. Нито при забавачката, нито при кърмачката, нито при сжщата си майка не бива да спи дѣтето.

Когато спи дѣтето, не трѣба да лѣжи нито на корема си, нито на пѣщитѣ си. Въ първия случай се задушаваше и стомахътъ му се прѣтискаше, а че го поврѣжда, а въ втория, всичкитѣ пљюнки изъ устатата му и всичкитѣ сопоти изъ носа му текжтъ въ гърлото му, а че го задавятъ и събуждатъ. Най-доброто лежѣние е на една страна, но не непрѣстанно въ една едната, за да не се искриви, ами трѣба съ редъ да се гужда да лѣжи, ту на едната, ту на другата страна.

Дѣтето, като спи, не трѣба нито главата му да лѣжи по-ниско отъ тѣлото, нито искривена и да виси, нито пжкѣ много високо, като че дѣтето сѣди и спи. Въ първия случай кръвта се събира въ главата му, гдѣто вече я има довольно, и му докарва главоболие и проч.: а въ втория случай прѣтиска се твърдѣ много коремчето му, течението на кръвта се спира, а че стомахътъ и червата се поврѣждатъ, а освенъ това съ притискването на горното половинъ тѣло се искривяватъ грѣбнакътъ и краката.

Стаята, дѣго спяхтъ дѣцата, ако сж повече, трѣба да е широка, а не да ги натрупави едно врѣхъ друго.

Дѣтето, като спи, трѣба да пазимъ, за да не се стрѣсне и оплаше отъ нѣщо. Тамъ не трѣба да игражтъ други дѣца и най-повече, ако има въщо голѣмо и тѣщо за свалчанье, а че съ него свалчанье и силно паданье да се оплаше дѣтето въ съня си. Имами много примѣри, дѣто въ такъвъ случай, като сж се опалили дѣцата, сж добивали сгърчване и голѣмата болестъ (епилепсия), споредъ което или на часа сж оставали мъртви или сж носили блеститѣ въ цѣлия си животъ.

Но не трѣба пжкѣ и до толкоз' да се страхуваме, щото и за най-малкото шепнятъ, да се обръщави и гледаме, да ли не се е събудило дѣтето. Само много да не се хлопа и чука, а послѣ то нависва и на по голѣми викове и шумъ, а че сетивѣтъ лесно не се събужда и стрѣска.

(Слѣдва).

V. Прощение до Бога, истинска повѣсть.

(Началото отъ 1-я брой).

Малкиятъ карлъ не можеше да се наравда и да гледа отъ голѣмото си любопитство и нетърпение, кога ще се отвори тойзи санджкъ, когато майка му при бързото запалване свѣщъта, ясно прочете надписа, който бѣше отправенъ на Карла Валера. Първо, нѣщата които неговитѣ пламенни очи срѣцнахъ, като се отвори санджкътъ, бѣхъ: единъ барабанчикъ, единъ байракъ, една пушка, една сабя и една регемента отъ калаени солдати въ кутия, която стоѣще отворена. Подиръ това съгледа той и много други кутии напълнени съ играчки за малката Ида, както и една много красива кукла. На дъното въ санджка имаше едно палто женско отъ вълнена материя, връзъ което имаше една забодена пусулияка, на която пишаше да се прѣдаде на Карда, а пакъ той тѣзи топла дреха да подари на майка си. Нищо не можеше да се сравни съ Карловото задоволство и щастие, като виде, какъ се изпълни неговото желание тъй богато, и той само тичаше да гледа, ту едното, ту другото парче отъ подаренитѣ нему. Замислена гледаше Господжа Валеръ нареденитѣ прѣдъ нея красиви подарѣци и като доде малко въ себеси отъ първото смайване и зачудване за тѣзи нѣща, обърнъ се нейната душа въ радостна благодарностъ къмъ Подателя на всяко благо, който ръководи човѣческитѣ сѣрдца и който ѝ е подарилъ сега приятелъ и благодѣтель, ако и да не е познатъ. За това каза на своитѣ дѣщица, да станжтъ и съ нея заедно да благодаржтъ съ смиренна набожностъ Богу, отъ когото дохожда всякъ добъръ и съвършенъ даръ.

Подиръ шестъ дена, въ които Господжа Валеръ напразно се трудяше и мжчаше, за да може да налучи и дознае, кой е тойзи непознатий, който е станжлъ причина ненадѣйно да зараде нея и нейнитѣ дѣщица на Рождество Христово, сѣдѣше въ собицата си и се занимаваше съ чужда чина работа. До нея играеше си и малката ѝ Ида съ куклата си, пакъ сичкитѣ други играчки стояхъ около нея въ разнвиденъ безпорѣдкъ. А прѣдъ собата вѣнъ въ салончето упражняваше се Карлъ, пѣленъ съ задоволство въ военната игра, правяше безкрѣвни битки и задобиваше славни побѣди, но отъ тѣхъ Историята нищо не ще съхрани! Когато Господжа Валеръ свърши цѣтето отъ разни бои съ нейнитѣ способности за това рѣцѣ, които направлявахъ иглата, нейниятъ умъ всѣ повече и повече се намираше въ дѣйствиe и свѣршената отъ нея работа съ присърдце, распрѣсваше нейнитѣ мжтни мисли, които често и ненадѣйно я завладявахъ, щомъ си обярнѣше нейнитѣ очи къмъ двѣтъ си мили дѣщица, за възпитаннето на които тя бѣше принудена да имъ тѣгли разносжитѣ съ таквици малки срѣдства и най повече желаяше, да ги образува отлично

и пръвъсходно. Отъ единъ пътъ тя се стрѣснѣ, при нейното прилѣжно работянье, отъ единъ ясенъ и ней познатъ гласъ, който попита нейния Карлъ, дали тукъ обитава Господжа Валеръ и дали тя е сжщата негова майка. Като Карлъ отговори и на двѣтъ питання съ „Да,“ тя чула, че тѣзи странна казала на нейното чадо, да иде да попита майка си, да ли би могла Управителката на пощата Хелфенцаинъ да поговори нѣколко думи съ нея.

Бърже скочи Господжа Валеръ, да отвори вратата и да попита странната за нейното желание, но щомъ се срѣщнахъ тѣзи двѣ Господжи и двѣтъ съ единъ гласъ извикахъ, Адело! Емма! и тосъ часъ се пригърнахъ и тѣй доста стогъхъ нѣми и пригърнахти. Като се поотихнахъ първата внезапна радостъ за съвсѣмъ ненадѣйното и неочакваното виждане и срѣщане на двѣ приятелки отъ младитѣ имъ години, тѣ слѣдвахъ да се питатъ съ думи безъ край и конецъ и доста време се минахъ, до дѣто и двѣтъ, като се успокоихъ, можихъ да си съобщимъ, че сж били свързани една отъ друга въ преминѣлото време, отъ както пътътъ на живота имъ се раздѣлилъ. — „Ти знашь, каза Управителката, че азъ, като напуснахъми и двѣтъ въспитателното заведение, на скоро подиръ това отидохъ съ Графината И. въ Италия и тамъ въ благословенното време на земленното цвѣтенѣ дълго време живѣхъ. И тѣй чрѣзъ това бѣхъ отдалечена отъ позорището, на което тогива голѣми прѣгютовления ставахъ, за да се развали срамното робство Нѣмско и едва по нѣкогаждъ отъ писмата на моя братъ се научвахъ, какъ всяко Нѣмско сърдце, а най повече Пруското съ пълненъ духъ и упование на Бога великодушно е тупало въ онова мгновение, което е имало да оживотвори милото ни отечество, което подобно на финикса изъ пепела се възраждаше. Най горѣщото ми желание въ то време бѣше, да бѣдъ близо при моитѣ. Онѣзи Графинца И. по причина на фамилиярни свои работи била е принудена да бѣде отстранена отъ Нѣмската земя дълго време и едвамъ се завърнахъ съ мене заедно въ: Прѣстолия градъ, нейно мѣсто рождения подиръ сключванието на мира. Тукъ азъ се запознахъ въ онова време съ Директора на пощата Хелфенцаинъ, на драго сърце направихъми съюзъ до животъ, защото той, като дохождаше често у дома, бѣше ме поискалъ за съпругъ. Има вече шесть години отъ както съмъ азъ негова щастлива съпруга и до сега не съмъ имала нито най малка причина, за да се раскажъ за онѣзи постѣлка, която ме съедини съ него и врѣчи въ неговитѣ рѣцѣ всичкото мое богатство. Прѣди единъ мѣсець бѣди моятъ съпругъ прѣмѣстенъ тукъ за Началникъ на пощата, и ако бѣхъ азъ прѣдчувствувала, че ще те намѣрѣхъ тукъ, о любезна моя Адело, то щѣше много да ми потлекне за отстранението ми отъ онова мѣло на мене мѣсто, което азъ споредъ много приятни причини, не го напуснахъ съ благодарение.

Сега пъкъ ти ми раскажи, любезна моя за твоя животъ, защото отъ както е молятъ братъ Албертъ нашето мило отечество оставилъ, за да се бори на смъртъ и животъ за Нѣмската свобода, не съмъ вече за тебе никакво извѣстие добила. До тогива той наистина ми писа много за тебе, о добра моя и любезна Адело, и често ми се струваше, като че Аморовата стрѣла отъ твоитѣ привлекателни очи да го е одарила въ сърдцето; защото наистина неговитѣ писма не бѣхъ пълни съ извѣстия за тебе, само отъ братска любовъ къмъ мене“.

(Слѣдва).

VI. За жената и мъжа, за момцитѣ и момитѣ и за женянието.

(Началото отъ 1-я брой).

Която мома отбива онъ зи момъкъ, който не ѝ е съвсѣмъ неприличенъ, да знашъ навѣрно, че тя има ума си на другиго.

Всяка жена трѣба да има за най главна задача това: да направи мили себе си, къщата си и своята фамилия на мъжа си, и колкото е възможно да го привърже за тѣхъ. Само това е единичкото основание на щастieto и на всяка радостъ въ брака. Колкото единъ за други бждѣтъ по-придадени и по-нуждни, то, по-лесно ще могатъ да се радватъ и на най малкитѣ удоволствия и радостъ и само тъй могатъ да бждѣтъ и вжтрѣшно и вънкашно щастливи и да цвѣтѣтъ и напредватъ.

Колко множество жени има, на които съдбата е направила, щото първата година на женянието си да прѣкаратъ, като Принцеси, а послѣ всичкия си животъ, като робини.

Не дѣй кара на сила дъщеря си да земе, когото не ще. Ти излагашъ всичката нейна добрина на най голѣма опасностъ. Ти събаряшъ на сила волята ѝ и всичкото желание на нейния почтенъ и похваленъ животъ. Всичкитѣ нещастия въ женитбата, а съ тѣхъ заедно и най голѣмитѣ фамилиярни злощастия произлизатъ отъ това. Колко безъ четъ примѣри имамъ на тровение и убийства и проч. безъ да споменуваме другитѣ наредъ най черни срамове и злини. Който дава своята си дъщеря за момъкъ, когото момата не ще, той самъ зема на своята си душа всичкитѣ злини, всичкитѣ грѣхове и всичката отговорностъ. За да се потвърди горнето, нека Ви кажемъ една Сърбска народна пѣсенчица връхъ това:

„Конь зеленко росну траву пасе,

За часъ пасе, за два прислушкуе,

Ди дѣвойка свою майку моли:

Не дай мене, майко, за недрага,

Волимъ съ драгимъ по гори ходити,
 Глогъ зобати, с' листа воду пити,
 Студентъ каменъ подъ главу метати,
 Негъ с' недрагимъ по двору шетати,
 Шечеръ ъсти у свили спавати.

.“

(Слѣдва).

VII-о. Анедоти, остроумни и смѣшни.

Знаменитий Математикъ Нютонъ, като се залавялъ за работата си, съвсѣмъ се забравялъ. Единъ день му дохожда на гости единъ приятель и го намѣрилъ, че се занимава съ Астрономически изчисления. Нютонъ съвсѣмъ не забѣлѣжилъ това. Слѣдъ нѣколко време донасятъ ъденето му на трапезата. Приятельтъ му, като го чакалъ дълго време, намѣрилъ за добръ да се нахрани поне той, дору не е истинажло ястието. Между това Нютонъ свършва изчисленията си, поздравява се съ приятеля си и послѣ, като вижда празникъ чинии, казаль съ усмивка: Прѣдставѣте си, какъвъ съмъ забравялъ, мене ми се стори, че азъ още не съмъ обѣдвалъ! И ако не бѣхъ тѣзи празникъ чинии, азъ напълно щѣхъ да мисля, че още не съмъ обѣдвалъ.

(У Мировий сѣдия една баба се оплаква отъ компията си, че той зель отъ нея цѣло корито, а сега ѝ го връща разсѣпено! а отиѣтника въ своята защита доказва):

1) Че той никоги не земаль отъ бабата корито.

2) Че той го получилъ рассѣпено.

3) Че той ѝ върналь коритото цѣло.

Кясно Раскайване. Богато се оженихъ, тѣхъ много обичахъ жена си, щото ми дохождаше да я изямъ! А сега . . . съжелявамъ, че не направихъ това.

Единъ офицеринъ на единъ балъ цѣлата вечеръ танцуваъ съ една много дебела дама. Като забѣлѣжила таквози изключително къмъ нея благоволение, тя пожелада да ѝ кажѣтъ и комплиментъ и каза на офицеринъ: „Вий, вѣроятно, много обичате танцуетъ.“ — «О! не! напротивъ отговориъ той, но азъ днесъ съмъ май нездравъ. тѣхъ искахъ да се поиспотѣхъ»

Краенъ прѣдѣлъ на вѣжливостта. Въ театра на Галерията единъ грубъ и ѣдъръ чловѣкъ настѣпаль крака на единъ ежъ и срамежливъ чловѣкъ. Тойзи дълго търпѣлъ, но най сетнѣ му пришепнѣлъ на ухото: „Извинѣте, моля Ви се, азъ ще Ви помоля най-покорно, да си оттеглите крака само на една секунда! ментъ ми е необходимо, да излѣзъ малко, а сега ще се върна и пакъ ще Ви подложѣ крака, си.

Мировий и обвиняемий.

Мировий. И какъ не те бѣше грѣхъ отъ Бога, да отграднешъ шуба-

та на единъ бѣденъ чловѣкъ! И то лѣтъ, когато нѣмаше ни най малъ
 нужда отъ нея?

Обвиняемий. Тѣй е, но азъ не можахъ да я откраднѣ отъ него зимъ
 когато той постоянно я носи на грѣба си!

VIII. Испроводено за обнародване.

Пчелата.

Прѣзъ лѣтенъ, красенъ, ароматенъ день,
 Когато всичко пѣе, се веселѣй,
 И страстний Аполлонъ, радъ, възхитенъ,
 Отъ позлатенния си прѣстолъ се смѣй,
 Като съ ржка най щедрѣ благодѣтъ той смѣй,
 Природата се кити и се хубавѣй,
 О! любѣ азъ, верѣдъ сладостни мечти,
 Омайни звукове прѣдъ мойтъ гледъ,
 Да виждамъ лудо, бѣсно да лѣти
 Пчелата отъ единъ цвѣтъ на другъ цвѣтъ.
 За тебе ѣ тжзъ епоха, о! Пчела!
 Виждѣ Флора, какъ те кани съ дивѣ страсть!
 Распервашъ нѣжничкитѣ си крила,
 И волно пада тя подъ твойта власть,
 Цалувашъ и смучишь я съ най чистъ вѣсторгъ,
 Искуство имашъ и вѣвъ златний си чертогъ
 Амрозия събирашь, трѣпашъ ти;
 Какъ живо работишь отъ часъ на часъ!
 Лѣтишь! . . . дѣятелна си . . . какъ златни
 Небесний, армонический ти гласъ!

О! златни ми, Пчеличко, работи!

На трудолюбие си знакъ священъ!

Верѣдъ лѣтни жарове и красоти

Отъ смѣкий часъ на часъ, отъ день на день,

Ти непрѣривно сбирашь златни плодове

Подъ благовонни, цвѣтни, райски сводове.

Труди се и ти смъртна, земна тварь,
Отъ все що срѣщашъ сладостъ извлочи;
Съсзъ тебе да ѝ трудѣтъ, тоз' пчелний даръ,
И съ мъдростъ ти межъ другитѣ личи.

Ж.

IX. Гледачката или опасността отъ въображението.

(Началото отъ 1-я брой)

Елена бѣше щастлива и за нея пророкуванъето на магьосницата се изпълни; но и Тя (Луция) трѣбаше да умрѣ, толкоз' млада, толкоз' красива, защото и това бѣше пророкувала бабата.

Елена, като бѣше заета само съ щастieto си (и щастливитѣ сж самолюбиви), не можя да разумѣ скърбното впечатление, което облада Луция, и безъ да си напомни нѣщо, безъ да гуди на ума си нѣщо скърбно за нея, съ радостъ и смѣхъ я прѣгърня, като си тръгваше за Франція съ съпруга си.

— Скоро пакъ ще се видимъ, рече ѝ весело, защото ний ще отсѣтствуваме около една година, и като се завърнемъ, ще намѣримъ и тебе непрѣменно задомена, любезна моя Луция; но новото ти щастие не ще те накара да забравишъ милата си Елена, продължи тя, като хвърли единъ погледъ на братовчедката си пълненъ съ любовъ.

Луция си поклати скърбно главата и двѣ горѣщи сълзи полегичка слѣзаха по странитѣ ѝ.

Като заминя братовчедката ѝ, младата Луция не само падна въ меланхолия и скърбъ, но доволно се поврѣди и въ здравето си, щото всичкитѣ начиняха да се страхуватъ за нея, като помислиха, че, както майка ѝ тѣж сжнхъ сжнхъ и умрѣ, може и тя да е наслѣдила тѣзи сиспителна болестъ! Всякъ съжаляваше, споредъ немилостивата ѝ Описница, тѣзи любезна и мила мома, който я познаваше, за хубостъта ѝ, за остроумието ѝ и най повече за добродѣтельта ѝ, защото не прѣставаше да се явява и посѣщава, като Ангелъ утѣшителъ, спромашкитѣ и бѣдни фамилии, на които носяше надежда и радостъ вмѣсто злощастие и болезнь.

Лордъ Гуинтеръ, като се върна отъ Шотландия, дѣто бѣше отишелъ за време, останя замаенъ и растреперанъ, като видѣ жалостното състояние на дъщеря си. Но защото бѣше го е страхъ, да не я оплаши, скри отъ нея отчаянието си, позасмѣ се и пригърня любезно чадото си,

най милото нѣщо въ живота му, самата радостъ за старинитѣ му, която немилостивата смъртъ се виждаше, че се е приготвила да му я грабне!

Азъ, Луция, не се върнахъ, за да останя тукъ, но само за да те земж и да идемъ въ Лондра, гдѣто работата ми изисква това, защото помислихъ, дѣто ще стоимъ за много време раздѣлени, по добръ да додешъ съ баща си да живѣешъ заедно.

Луция склони на това и тутакси заминахъ. Лордъ Гуинтеръ нѣмаше до толковъ намѣрение, да порасходи страждущата си дъщеря, колкото да се събѣтвува съ най ученитѣ и искусни доктори въ голѣмата Английска столица за драгоценното здравие на чадото си.

Най напредъ той посѣти приятеля си Молденъ и го призова да доде у тѣхъ, не като лѣкарь, за да не даде сжмнѣние на болната, но ужъ като на посѣщение.

Сжщата вечеръ доде докторътъ Молденъ у Лордовия домъ. Като влезе въ салона, намѣри Луция и Гувернантката ѝ, че се занимаватъ да приготвятъ чай. Луция бѣше облѣчена съ бѣла дрѣха и хубостъта ѝ наистина бѣше привлѣкателна тѣй, щото добриятъ Молденъ осѣти скръбно съжаление, като си помисли, че таквази красота и хубостъ, щѣхъ да станжтъ плѣчка на строгата смъртъ, защото отъ колкото му бѣше. расправилъ за болестъта Лордъ Гуинтеръ, и Докторътъ се боѣше, да не би болѣстъта, отъ която бѣше умрѣла майка ѝ, да си е прострѣла остритѣ ногти и на това любведостойно момче.

Като влезе Докторътъ при Луция, тя му повърна поздравлението съ навождане на главата си и като гледаше ту баща си, ту Доктора съ недовѣрчивъ погледъ, показваше, че е налучила цѣлѣта на това посѣщение и причината, която е довела тойзи страненъ въ къщата ѝ.

Молденъ, като бѣше беспокоенъ за този нейнъ погледъ и като искаше да распръсне беспокойствието, което бѣше обладало всички, сърадва Луция, за дѣто е слушалъ заради нея да я хвалятъ за способността и остроумието ѝ въ музиката и най повече въ фортепьяното, и я помоли да го гуди въ положение, за да сжди и самъ той за това къмъ нея особено уважение.

Луция се засмѣ горчиво даже и прѣзрително, като ѝ каза това, но пакъ станж и като сѣднж при фортепьяното, началъ да исвири една мелодия отъ Хайдена. А дору свиряше, баща ѝ се прѣстори, че ще пише писмо. Щомъ останжхъ сами, Луция прѣкжса внезапно свирянието и като се обърна къмъ Доктора, каза му съ единъ жаленъ къмъ него погледъ.

Налучвамъ цѣлѣта на посѣщението Ви и беспокойствието на злощастния ми баща; и желяхъ отъ сърце, за да можаше да го поуспокоишъ за здравнето ми. Но уви! нѣма за мене никаква надѣжда. Едвамъ

съмь станъла двадесетогодишна, а трѣба да оставѣж тойзи животъ, който толкоз' добъръ и щастливъ ми се показваше. Прѣсждата ми вече е изрѣчена. Богъ тъй рѣшилъ, трѣба да умрѣж.

И това като казваше злощастната мома, начинъ да пролива сълзи, дору човѣколюбивия Молденъ се мжчеше, дано задържи своитѣ. Тогива распита болната за болѣстѣта ѝ подробно и се увѣри, както и самата тя, че нищо на свѣта не може да я избави, но съ всичко това, той се постара да я насърди и да ѝ даде надѣжда, но младата мома, като си поклати жално главата, каза :

Гледай да залъжишъ злощастния ми баща, Докторе и съ това ще направишъ едно човѣколюбиво дѣло. А колкото заради мене, това е невъзможно, знамъ, че съмь осъдена на смъртъ.

Молденъ отиде да намѣри Лорда Гуинтеръ, който съ нетърпение го чакаше, но съ пакъ скри отъ него висящата надъ дъщеринината му глава опасностъ и го съвѣтова да я порасходи въ по мекъ климатъ, то естъ, въ Италия или въ Южна Франция. Самата болна насърди баща си, да прѣдприеме тѣзи Расходка, съ надежда дано срѣщне Елена и да види още единъ пътъ онѣзи, която обичаше като сестра.

Изминъхъ се нѣколко мѣсеци, безъ да се подобри здравие то на злощастната Луция, а напротивъ се виждаше тя, че отъ день на день по злѣ става и меланхолията, и нажаляването ѝ растѣше. Най сетнѣ около 15-й Декемврия, заклѣ баща си, да я върне пакъ въ Англия, защото желаяла да види отечеството си прѣди да умрѣ.

Окаянний Лордъ Гуинтеръ съ голѣма скърбъ прибърза да изпълни желанието ѝ

Едва се завърнъ злощастното домородствие въ Лондра и тутакси проводишъ за Доктора Молденъ.

Докторътъ тутакси се затече въ Гуинтерова домъ, защото много симпатизираше за страждущата Луция. Но колко той останъ замаенъ, като влезе въ салона, гдѣто бѣше я пръвъ пътъ срѣщилъ и я намѣри пакъ загнната въ дълга бѣла дрѣха, но тойзи пътъ толкоз' пожъляла и измѣнена, щото сѣкаше човѣкъ, че е обвита въ савано.

Като видѣ Доктора, позасмѣ се Луция и като си подаде сухата и студена рѣка, даде му да се осѣти, че желае да остане съ него сама за една минута. Сичкитѣ тогива, находящитѣ се при нея, се отгѣлихъ.

Нѣмамъ нужда отъ цѣроветѣ ти, Докторе, каза съ сълзи на очитѣ болната, ти самъ разбирашъ това, като ме гледашъ. Азъ ще живѣж още два дена, остави ми ги; но на 24-й Декемврия вечеръта, отстрани отъ тукъ саща ми, и недѣй го оставя да види страшната ми смъртъ.

Тѣзи думи като чу Докторътъ, сѣкаше че умътъ на Луция се по-

бърка и я обърнѣ на лудостъ, заради това зе да я гледа съ внимание и да пипа пулса ѣ. Луция, като позна, че той зе да се сѣмнѣва за ума ѣ, жално си отджхнѣ и му каза, уви! Моятъ умъ е цѣлъ и не е побърканъ и добрѣ познавамъ горчивия часъ, който ще удари заради мене.

Чуй ме, Докторѣ, каза съ гласъ жаленъ и растреперанъ, ти виждашь, че всичкитѣ ти старания и всичкитѣ молби на баща ми се расипахъ срѣщу строгата Орсеница, която бѣше си одарила печата на лицето ми! И залесана отъ тѣзи въспоминания, злощастната мома истръгнѣ отъ сърдцето си и показа страшната тайна, която я убиваше.

Молденъ, като я слушаше да приказва, издигаше очитѣ си къмъ небето, като че просияше отъ Вишняго помощъ; а голѣми капки отъ потъ, като вървѣхъ по лицето му, показахъ какво съжаление и беспокойствие произведе въ душата му това откритие.

Като довърши тя, стиснѣ ѣ ржката любезно и ѣ каза: Бжди спокойна, чадо, ще отстранѣ баща ти споредъ желанието ти.

(Слѣдва краятъ).

Забѣлѣжка 1). Нѣколцина, дору приехъ 1-я 2-я и 3-я брой, като искали да не приематъ вѣстника ни, защото още не сѣ записани своеръчно обонати, вмѣсто да ни повѣрихъ и тритѣ броя, проваждатъ ни назадъ само единия, което значи, че ни опропастяватъ едно цѣло тѣло отъ вѣстника! А намѣрихъ се и таквизи за жалостъ, като нѣматъ за нищо да облизхъ своеръчната си подписка, да се извиняватъ, че ужъ не билъ въ състояние (подирѣ дѣждъ качуль) да платхъ 5 лева!!

Подобни нѣща не ни правятъ честь!

Забѣлѣжка 2). Ний вече имамъ подъ печатъ квитанцитѣ, които ще испроводимъ до Г-да настоятелитѣ, за да ги дадхъ на онѣзи наши абонати, които сѣ сп ооъ начало още напълно прѣдплатили или сега ще си доплатхъ, за да сп набавимъ книгата и други съ време и да слѣдва работата редовно.

Отъ Редакцията.